

gør ikke et ærligt forsøg. Regeringen vælger i stedet ensidigt at lave skattereform med den yderste venstrefløj og dermed lade den økonomiske politik være afhængig af humøret i Enhedslistens hovedbestyrelse.

Regeringen siger, at boligejerne kan tage det roligt, at erhvervslivet skal have bedre vilkår, og at den private pensionsopsparing skal fremmes, hvorefter den ensidigt vælger at straffe boligejerne, erhvervslivet og pensionsparerne. Regeringen siger, at udlændingepolitikken skal strammes, siger ja til nogle krav fra K og V, hvorefter aftalen brydes. Regeringen skulle have det røde kort og vises ud, ikke bare af banen, men af hele turneringen. Det bliver imidlertid op til vælgerne på næste valgdag.

Regeringen siger, at den vil beskytte betalingsbalancen mod underskud. Regeringen siger, at den vil undgå overophedning af dansk økonomi ved at dæmpe forbruget og øge opsparingen, og den siger, at den vil forebygge flaskehalse på arbejdsmarkedet, alt sammen målsætninger, Det Konservative Folkeparti deler fuldt ud, og alt sammen noget, Det Konservative Folkeparti gerne vil bidrage til.

Når man vil beskytte betalingsbalancen, gør man det dels ved at øge indtjeningsmulighederne, dvs. styrke erhvervslivets konkurrenceevne, dels ved at begrænse forbruget, øge opsparingen og mobiliteten på arbejdsmarkedet. Men hvad gør regeringen? Regeringen straffer erhvervslivet, fjerner den eksisterende motivation for privat pensionsopsparing og gør intet ved det offentlige forbrug, selv om det netop er det offentlige forbrug, der er fuldstændig ude af kontrol og har været det uafbrudt, lige siden Nyrupregeringen trådte til i 1993; ja, der lå oven i købet offentlige merudgifter i pinsepakken.

Mobiliteten plejer man at øge ved at gøre arbejdsmarkedet mere fleksibelt og kørselsfradragene mere fordelagtige, men regeringen vælger også her det stik modsatte, nemlig at udhule kørselsfradragene, og rådighedsreglerne i dagpengesystemet har man end ikke turdet nærme sig. Regeringen gør altså det stik modsatte af det, der på en lang, lang række områder er behov for.

Derfor må vi konstatere, at hensynet til dansk økonomi har været et skalkeskjul for et ideologisk skridt vendt mod boligejerne, pensionsopsparerne, pendlerne og erhvervslivet. De mennesker, som gør det, regeringen siger de skal gøre, bliver straffet. De mennesker, der bruger

en stor del af deres fritid på at køre langt til og fra arbejde, og som dermed viser stor mobilitet, bliver straffet. De mennesker, der sparer op en kapitalpension i stedet for at bruge pengene her og nu, bliver straffet. Det erhvervsliv og de virksomheder, som vi alle sammen skal leve af, og som uafbrudt, siden Nyrupregeringerne trådte til i 1993, har tabt markedsandele, straffes.

Med en præcision, der er en mesterskytte værdig, har regeringen rettet sigtekornet mod dem, der bærer, dem, der knokler for at klare det for sig og sine, dem, som sætter kræfter ind på at løfte endnu mere end det. Regeringen har kort og godt vendt skytset mod nøje udvalgte grupper, dem, der er drivkræfterne bag vores velfærd.

Jo, jo, der var behov for et indgreb. Der var behov for at få bragt dansk økonomi tilbage på sporet og dermed rykke ud med førstehjælp til betalingsbalancen, ikke fordi det private forbrug er eksploderet i det seneste kvartal, tværtimod er det jo faldet. Alligevel var der behov for nogle tiltag. Det erkender vi i Det Konservative Folkeparti, og derfor var Det Konservative Folkeparti efter valget den 11. marts også klar til at være borgerlige stemmer i arbejde. Vi tog statsministerens ord om et bredt samarbejde for pålydende og rakte hånden frem, men vi blev mødt med en iskold skulder. Regeringen havde en reel valgmulighed, men satsede ensidigt på netop de to partier, som for en måned siden forsøgte at lokke danskerne til at stemme nej til Amsterdamtraktaten med de uoverskuelige konsekvenser, det resultat ville have givet.

Netop de to partier er nu valgt ud som kammeraterne i et rødt kabinet. På intet, intet tidspunkt var der seriøse kontakter med K og V. På intet tidspunkt blev der signaleret, at man ville det brede samarbejde, som man talte så meget om under og efter valget. Regeringen valgte fra starten side. Det var dens eget valg, og det er dens gode ret, men så bør den også stå ved det.

Regeringen kommer til at sande, at der kommer en dag efter pinse og en dag efter denne. Det vil den erfare allerede til efteråret, og her vil regeringen få kam til sit hår. Det skal jeg garantere fra den konservative folketingsgruppe. Muligvis føler regeringen, at den i dag står som sejrherre, men jeg må minde om, hvordan det gik med en vis pyrrhussejr.

Det er ikke så få mellemværender, den nye regering efter bare 3 måneder har med vælgerne. Bismarck sagde engang, at der aldrig lyves